

ΤΟ

ΠΕΙΘΟ ΚΑΛΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ

ΕΙΣ ΕΟΡΤΗΝ ΚΟΡΗΣ

Ἐκεῖ ψηλά εἰς τὰ οὐράνια
Ἐμαξευτήκαν τ' ἀγγελουδία
Νὰ πλέξουν τῆς γιορτῆς στεφάνια
Ἄπ' τὰ καλλίτερα λουλουδία.—
Ἐκοθον κάκτους καὶ ζιμπούλια
Κρίνα τραντάφυλλα καὶ γιούλια,
Κ' ἐτριγορίζανε τρελλὰ
Σὰν ἀσπραῖς πεταλούδαις ὄλοι.
Γιὰ ναῦρουνε τὰ πειθὸ καλὰ
Μέσ' στ' οὐρανοῦ τὸ περιβόλι.

Ἀλέγει ἕνας ἄγγελος μὲ γέλοια
«Γιὰ τὸ σημερινὸ μας στέμμα
Ἐγὼ γνωρίζω μιὰ καμέλια
Κόκκινη κόκκινη σὰν αἷμα,
Σ' ὄλο τὸν κόσμον δὲν εἶν' ἄλλη
Μὲ τέτοιαις εὐμορφιαῖς καὶ κάλλη.—»
—«Μὰ ξεύρω ἐγὼ σὰν τὴν αὐγῆ,
Εἶπ' ἄλλος, κάτασπρα δυὸ κρίνα·
Ποτὲ στὴν πλάσι δὲν θὰ βγῆ
Τέτοιο λουλουδί σὰν ἐκεῖνα.»—

—«Ἐγὼ γνωρίζω εἶπεν ἄλλος,
Δυὸ γιούλια μὲ οὐρανόιο χρώμα
Τόση γλυκιάδα, τόσο κάλλος
Δὲν ξαναφάνηκεν ἀκόμα·
Γιὰ τὸ δικό μας τὸ στεφάνι
Τέτοιο λουλουδί μόνο κάνει.—»
—Κ' ἐγὼ δὲν ξεύρω νὰ μιλῶ
Ἐνα τραντάφυλλο θὰ ἰδῆτε
Κι' ἂν ᾔται ἀπ' τ' ἄλλα πειθὸ καλὸ
Ἀφῖνον μόνου σας νὰ εἰπῆτε.—»

Νύχτα γλυκεῖα καὶ χρυσομένη !
Ἡ κόρη σ' ὄνειρα γυρίζει,
Καὶ τῶν ἀγγέλων μαγεμένη
Ἡ συντροφία τὴν ἀτενίζει.
—«Ἰδέτε τὴν καμέλια, φίλοι,»
Καὶ τ' ἀνθηρὰ τῆς δείχνουν χεῖλιη.
Μέσα στὸν ὕπνο ἡ κορασιά,
Χιονάτο χέρι ξεσκεπάζει
«Ἰδέτ' ἀσπράδα καὶ δροσιά
Ποῖος ἄλλος κρίνος μ' αὐτὸν μοιάζει ;»

Ἡ κόρη ἀνοίγει τὰ ματάκια
Στρέφει τριγύρω καὶ κοιτάζει
Κι' ἀμέσως ἐν' ἀπ' τ' ἀγγελάνια
«Νάτα τὰ γιούλια μου φωνάζει.—»
Καὶ στὸ γλυκὸ τὸ ξύπνημά της
Ἐχαμογέλασ' ἡ καρδιά της
«Ἰδέτε χάρι κ' εὐωδιά
Ἀλέγει τὸ τέταρτο ἀγγελουδί,
Ἄπ' τὴν χρυσοῦ τῆς τὴν καρδιά
Ἐπαρχει ποῖο καλὸ λουλουδί ;

1886.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Δ. ΜΑΤΕΣΙΣ.

